

אבל **הכא**, בביעור חמץ ובשריפת קדשים — **בסברא פליגי**.

שביעור חמץ הוא מדרבנן שהרי מן התורה סגי בביטול.

וכן שריפת קדשים קלים בירושלים, אינה אלא מדרבנן.⁽⁵⁾

ופליגי בצורת התקנה, על מה הסמיכה.

דרבי מאיר סבר, דין חזרתו לביתו ולירושלים כדי לשרוף את החמץ ואת הקודש, הוא **כדין טומאתו**, שהסמיכו זאת על שיעור טומאת אוכלים.

מה **טומאתו** של האוכל היא **בכביצה**, שאין טומאת אוכלים בפחות מכביצה — **אף חזרתו** למקומו כדי לשרפו, לא חייבוהו חכמים אלא **בכביצה**.

ורבי יהודה סבר: שיעור חזרתו הסמיכוהו א-ג על כשיעור איסורו.

מה **איסורו** [איסור אכילתו] של החמץ והקודש שנפסל ביוצא הוא **בכזית** — **אף חזרתו** למקומו כדי לשרפו, חייבוהו חכמים **בכזית**.

תניא רבי נתן אומר: זה זזה [חמץ וקודש], אין חוזרים בשביל לשרפו אלא אם יש בו **כשתי ביצים**.

אביי אמר: לעולם לא תיפוץ את שיטתם. ואפילו הכי לא קשיא.

משום דחתם בזימון, **בקראי פליגי**. ואילו **הכא** בשריפת חמץ וקדשים, **בסברא פליגי**.

התם **בקראי פליגי**, **דרבי מאיר סבר** כיון שמקורה של ברכת המזון הוא מדכתיב "ואכלת ושבעת וברכת", יש לדרוש פסוק זה כך:

"ואכלת" — זו אכילה. "ושבעת" — זו שתייה [לשון "סביאה"].

וכיון ששיעור אכילה בכל התורה הוא בכזית, לפיכך כל שאכלו יחד כזית הרי הם חייבים בזימון.

ורבי יהודה סבר שיש לדרוש את הפסוק כך:

"ואכלת ושבעת" — זו אכילה שיש בה שביעה? **שביעה**. ואיזו היא אכילה שיש בה שביעה?

זו אכילה שיש בה שיעור **כביצה**.

אבל בפחות מכך אין היא משביעה. ואין היא חייבת בברכת המזון.

הלכך, אם לא אכלו יחד כשיעור זה, אינם מצטרפים לזימון.⁽⁴⁾

לחיוב ברכת המזון, אלא שהגמרא משייכת לכך גם את המחלוקת ביחס לחובת הזימון.

5. כי מן התורה, דוקא קדשי קדשים או אימורי קדשים קלים נשרפים בקודש. וגזרו רבנן גם על בשר קדשים קלים, אטו קדשי קדשים. תוספות.

ממשעותה שהיא לשון ירושה, ודרשוה ללשון מאורסה, משום שרצו לומר שאין התורה ירושה העוברת מתלמיד חכם לבנו, אלא כל החפץ ליטול יבוא ויטול. מהרש"א

4. מחלוקתם של רבי מאיר ורבי יהודה היא כיצד לדרוש את הפסוק "ואכלת ושבעת" ביחס